



ELULÄTE

mai 2023 nr 90

SÕNA

Kristus peab valitsema kuningana, kuni Jumal paneb kõik vaenlased tema jalge alla.

1Kr 15,25

MÕTE

Apostel kujutab selles tsitaadis Kristust nagu muistse Idamaa valitsejat, kelle palge ees tohtis vaid silmini maas olla. Tõusta tohtis vaid käske vastu võtma. Aga võidetud vaenlased olid muidugi veel madalamal. Jalgade all. Kõlab pelutavalt?

Kuid järgmisena kirjutab apostel, et viimase vaenlasena kõrvaldatakse surm. (1Kr 15,26) Apostel vaatab tulevikku. Palju inimsoo vaenlasi - patt ja selle tagajärjed - on juba kõrvaldatud, "pandud Kristuse jalge alla". Viimasena saab lüüa surm.

PALVE

Issand Kristus, kes Sa juba valitses kuningate Kuningana, me täname Sind, et võitsid patu ja surma väe, meie, inimeste jaoks. Me ootame igatsusega selle maailma lõpuleviimist ja Su naasmist väes ja kirkuses. Amen

EMA MÕISTE AJAS JA OLUDES

Head Elulätte lugejad, emad, vanaemad ja vana-vanaemad!

Iga aasta maikuu teise nädala pühapäeval tähistame Emdepäeva. Aastast aastasse on see olnud kaunis ja pidulik päev. Ema mõiste kui selline pole ajas ja oludes muutunud, küll aga naise mõiste. Ema armastuses on see seletamatu miski. Ema armastus mõistab kõike, andestab kõike, talub kõike. Õnnelik saab olla laps, kes kasvab üles mõlema vanemaga.

Emadepäev toob ema mõiste olenemata keerulistest aegadest taas meie teadvusesse. Kui väärtustame emade panust kasvõi ühel päeval aastas, avaldame nendele tänu ja lugupidamist tehtu eest. Tänapäeval ei võeta emadust täiskohana tööna, kuigi see tegelikult seda on. Emadus kipub tihti kaasa tooma kohustuse, mille tõttu paljud naised sünnitamist edasi lükkavad või sellest üldse loobuvad ja vaidlused peretoetuste jagamises, kolme ja enama lapse puhul ei paista otsust sünnitada mitte kuidagi kergemaks tegevat. Ometi on emadus midagi armsat, kallist ja just naisele omast, sest Looja on naisele selle võime kinkinud.

Tuntud estraadilauljanna Heli Lätse repertuaaris on kaunis laul "Kannikesed emale." Seda laulu tänasel päeval kasvõi juhuslikult raadios kuulates, tulgu meile kõigile meelde taas armsaks saanud ja mällusööbinud sõnad: "Kui kord suureks sirgud, kas on sul meeles veel, kuis kord õisi kimpu köitsid, vaikel metsateel." Õnnistatud ja pidulikku Emadepäeva! Olgem hoitud!



Alates 1. juunist on meie kirik taas igapäevaselt avatud, kuid juba mais on aeg-ajalt ukсед lahti. Tere tulemast!

Kolmas osa

"Jane, sa pead seda kohe kuulma, kellega ma jalutuskäigul tuttavaks sain!" hüüdis Liisa, kui ta vanema õe toa ukse ristseliti lahti lõi. Tüdruku põsed õhetasid, silmad särasid ja ta hingeldas.

"Nagu see kedagi üldse huvitaks," tõstis vanem õde noorteromaani lugedes pead.

"Siin Nõgesnõmmel elab täesti pime poiss, valge kepiga ja puha. Ta nimi on Holger ning tal on siin sõpru."

"Pähh."

"Jane, kas sa kuulad ka mind või?"

Vanem õde jätkas lugemist. Milleks talle üldse peaks korda minema, et keegi on pime.

"Ohh, õde, see kõik on hiiglama põnev! Siin pidi rahvamaja olema, kus saab flöödimängu õppida ja suvel olid nad siit lähedalt ühe vanamehe kuurist leidnud, kujutatud sa ette, aarde."

Vanem õde ei tõstnud pilku raamatult:

"Kõlab nagu mõnest keskaegsest rüütliromaanist. Kas ma võiksin nüüd rahulikult edasi lugeda, Liisa?"

"Või veel, õde. Sa peaksid ju nüüd ometi mõistma, et siia Nõgesnõmmele kolimine oli maailma parim otsus. Mulle on vanaema Vilma juures alati meeldinud."

"Emps käis ütlemas, et tal on plaanis hakata memme põõningut koristama. Kas sa ei võiks talle nüüd appi minna ning mind natukeseks veel üksinda jätta?"

Liisa viskas vihnamantli tooleenile ja läks taaskord akna juurde. Ta oli Jane peale isegi natuke kade, et õde oli parema väljavaatega toa saanud, kui tema:

"Jane, meie ema võiks aru saada, et selle rahmeldamisega me ikka kiiremini edasi ei jõua." Tüdruk vaatas aknast välja ja tundis kurgus kummalist kipitust.

"Mõista ometi, Liisa. Emps tahab kõik esmaspäevaks valmis saada. Mine, aita teda nüüd!"

Liisa isegi solvus. Ta eemaldus akna juurest ja ruttas kööki. Üks osa temast ei saanud vanemast õest aru. Seda oli mõneti kurb vaadata.

Ema Aunet köögis ei olnud. Liisa avas külmkapi ukse ja jõi apelsinimahla otse klaaskannust.

"Liisa, klaasid on meil ülemises köögiapis."

Tüdruk võpatas. Ema astus mingi suure purgiga salapärasest sahvriuksest välja. Ta naeratas.

"Vabandust, emps! Mul oli suur janu."

"See ei anna sulle mingit õigust ebaviisakalt käituda. Aga see sulleks. Kummaline, kas tead, et vanaema Vilma oleks justkui ette aimanud, et me siia kolime. Sahver on kõiksugu hoidistest lausa pungil. Põrand on nii puhtaks tehtud, et seal võiks tantsida ja paremat kätt nurgas on suur tünn soolaseentega. Millal ta need kõik valmis jõudis vaaritada?"

Liisa pani käed rinnale vaheliti ja sai alles nüüd aru, et selles kolmeliitrisel purgis ei saanud olla midagi enamat, kui õunamahla. Tüdruk lippsas keelt. Muidugi ei saanud ta emale ette heita, et too majja tulemisest saadik nii toimekana tundus. Mägimäni talu oli neile aastaid olnud peaaegu, et suvekodu eest. Liisa teadis, kujutas väga hästi ette ning uneles armsa memme nägu silmade ees. Mäletas ta ju väga hästi, mida tähendasid surnud isale ja praegu siin

askeldavale emale need suved siin memme juures ning kui palju siin tööd sai tehtud. See oli hoopis teistsugune elu, kui neil Janega linnas oli olnud. Siiski ei saanud tüdruk siiani aru, mis oli see salapärane miski, mis teda Nõgesnõmmele ikka ja jälle tagasi kutsus ning meelitas.

See igatsus sai alguse kohe, kui kool oli läbi saanud. Nüüd aga elasid Nõgesnõmmel juba uued perekonnad, sest Liisa oli korduvalt ema kuulnud isa Raivole tihti ütlemas:

"Maal elamine on tänapäeval moes, armas mees!"

Liisa asus tööpoolest emale appi. Kraanikausi juures niisket lappi tuues ja seda emale ulatades, ütles ta:

"Tead, emps, ma sain siin juba ühe noormehega tuttavaks ja tal on siin veel sõpru."

"Aga see on ju suurepärane, Liisa. Minu meelest sa peaksidki omavanustega rohkem aega veetma. Tundus ta tore?" küsis ema õunamahla purgil kaant maha võttes.

"Mhmm, ma ei tea veel. Noh, ta on tegelikult pime."

"Sohh? See on vist väga kurb siis või?"

"Oh, emps ma ju ei tea. Siiski tundub ta oma erivajadusega väga hästi hakkama saavat. Ta nimi on Holger."

Ema ei tõstnud mahlapurgilt pilku. Niiske lapiga pühkis ta kaane üle, vaatas siis tütrele silma pilgutades otsa ja ütles kavalalt:

"Ja, nüüd maja kõige huvitavam koht- põõning. Selle peab kindlasti korda saama. Ehk saame seda siis suviti külalistetoana kasutada. Tead, Liisa, te Janega võite siia isegi linnast sõpru külla kutsuda."

Liisa hammustas huulde ja heitis pilgu köögiaknale. Vihm oli üle jäänud. Männivõrad kiikusid kerges sügisese tuules nagu laulaksid nad kellelegi hällilaulu. Pärast kerget sügist sabinat oli õhk harukordselt värsk. Eemalt, põllu ja soo kohalt tõusis paks aur. Kastepiisad särasid veel kolletamata murul. Liisa vaatas emale otsa ja ütles siis:

"Emps, mulle ei meeldi põõningud. Erinevalt vanadest tubadest veetakse sinna kõiksugu koli ja need lõhnavad halvasti."

Aune tõstis üllatunult pilgu:

"Nagu vanaema Vilma kapsapudergi, mida te kunagi süüa ei tahtnud. Teie isa pidi selle tõttu igasuguseid nippe ja vigureid kasutusele võtma. Ohh, Liisa, sa ju ometi mõistad, et nüüd saab olema kõik teisti. Meil ole muud võimalust, kui lihtsalt toime tulla. Koos saame kõigest üle."

Sellist lauset ema suust kuulda oli kuidagi harjumatu, sest linnast Nõgesnõmmele kolides olid nad Janega ema kergelt imelikult pidanud. Linnas elades oli kõik nii käe, jala juures. Liisal tekkis korrakahtmine ema kõvasti kallistada. Seal nad nüüd kahekesi seisidki, teineteise embuses, pisarad silmanurkades. See oli kui uus algus, algus, millega nad kolmekesi pidid harjuma ja kohanema.

PILK AJALUKKU

ARTUR ALLIKSAAR 100

Kummalist mängu mängib maailm, naerune nägu ning nutune silm, ei ole paremaid või halvemaid aegu, tähtis on hetk- siin ja praegu.

Ütle, kas süda ei ole siis meri, täis tunnete uppuvaid laevu, kas ei ole ta põld, kuhu rõõmude teri, külvame, lõigates vaevu?

Tärkas seal lill, kuhu su soolakaid pisaraid nõrgus. Tuul julgustav, juukseid sul silus.

Kaardub öö kohal tähtede helendav kõrgus.

Elada siiski on ilus!

Argpüks ei ole suuteline armastust üles näitama, see on vaprast eelisõigust.

Mahatma Gandhi